

Predikotankar 14.6.2026

Kallelsen till Guds rike

Luk. 19:1–10

Jesus kom in i Jeriko och gick genom staden. Där fanns en man som hette Sackaios, och han hade hand om tullen och han var rik. Han ville gärna se vem denne Jesus var men kunde inte för folkmassan, för han var liten till växten. Han sprang i förväg och klättrade upp i en sykomor för att kunna se honom, eftersom han skulle gå förbi där. När Jesus kom dit såg han upp mot honom och sade: "Skynda dig ner, Sackaios, i dag skall jag gästa ditt hem."

Sackaios skyndade sig ner och tog emot honom med glädje. Alla som såg det mumlade förargat: "Han har tagit in hos en syndare." Men Sackaios ställde sig upp och sade till Herren: "Hälften av vad jag äger, herre, skall jag ge åt de fattiga. Och har jag pressat ut pengar av någon skall jag betala igen det fyrdubbelt." Jesus sade till honom: "I dag har räddningen nått detta hus – han är också en son till Abraham, och Människosonen har kommit för att söka efter det som var förlorat och rädda det."

"Uppgifterna och lockelserna i det jordiska livet kan hindra oss att ta emot den kallelse som Jesus ger oss. Om man tvekar och dröjer kan tillfället gå förbi." Så här läser vi i presentationen av dagens texter i Kyrkoårskalendern. Då kan det gå på tok på riktigt.

För 29 år sedan – i slutet av augusti 1987 – arrangerades *Missio Helsinki* med *Billy Graham* på Olympiastadion. Det var en speciell vecka och den samlade 183 000 åhörare under en period på sex dagar. En tid efteråt läste jag en artikel om en vitklädd kvinna. Jag vill minnas att klädfärgen nämndes därför att hennes berättelse var så speciell. Det var allom känt att Graham i slutet av sina evangeliserande tal brukade erbjuda folk en möjlighet att komma till tro. Det här var en sak som diskuterades på förhand; man undrade om det kommer att lyckas i Finland eftersom vi vanligtvis är så introverta. En del problematiserade också teologin kring det hela.

I artikeln berättade vår vitklädda dam följande. Tidigare i sitt liv hade hon varit på ett kristet möte där man till slut hade gett en så kallad altarinbjudan. Av någon orsak hade damen inte hörsammat kallelsen. Senare hade hon bittert ångrat sitt negativa beslut. När Missio Helsinki inleddes hade hon beslutit sig. Efter att Graham hade gett sin inbjudan under den första kvällen, förflyttade sig den vitklädda damen raskt ner på stadiongräset och rentav sprang fram för att ge sitt liv åt Jesus. Ingen makt kunde ha stoppat henne. Efter att hon börjat röra på sig, kom många andra efter. Man har räknat att 9 000 svarade på Grahams kallelse under de sex dagarna.

Om du hade frågat den vitklädda damen, så skulle hon säkert ha skrivit under Kyrkoårskalenders mening: "Om man tvekar och dröjer kan tillfället gå förbi". I Ps. 95: 7b-9 läser vi, "Om ni ändå ville lyssna till honom **i dag!** 8Förhärda er inte som vid Meriva, som den gången vid Massa i öknen, 9där era fäder satte mig på prov, prövade mig fast de sett vad jag gjort." Hebréerbrevets författare citerar Psalmisten i Heb. 3 i en mera allmän kontext: att inte låta sig förledas av synden och förhärda sig.

Enligt vår kristna tro undervisar vi att vägen till Fadern alltid är öppen genom det som Jesus gjort för oss på korset. Det här hör till grunderna i vår kristna tro. Vi kunde därmed instämma med slutet av Katekesens förklaring på var och en av de **tre trosartiklarna**: "Detta är visst och sant". Men. Det finns trots allt en gräns. En dag kan det vara för sent. Några av varningens ord har vi redan berört i Ps. 95 och Heb. 3.

I dagens evangelietext möter vi än en gång den förmögne Sackaios. Av kronologiska skäl var Hebréerbrevet honom obekant. Men vi borde inte vara förvånade om han var medveten om vad det står i Psaltaren eller i *Tehillim*, som han skulle ha kallat samlingen. Sackaios bodde i Jeriko och var troligtvis de övriga tullmännens ledare. I Luk. 19:2 läser vi att "han hade hand om tullen". Staden var trevlig och känd för sitt varma klimat där även rika bodde om vintern. Stadens namn - **Yericho** på hebreiska – kan troligtvis härledas till "doftande". På kananeeiska har vi ordet **rēh** och på arabiska **arīhā** med samma betydelse. Jeriko kallades också för Palmstaden på grund av den bördiga jordmånen och alla palmer. Doften kunde av naturliga skäl komma från blomster och frukter, till exempel från bananer och dadlar. En mera traditionell förklaring har varit att rökelsedoften i templet i Jerusalem var så påtaglig att den kändes ända ner till Jeriko.

Det här var alltså sceneriet för en av de mera kända dialogerna i Nya testamentet. Även den rike Sackaios hade på förhand fascinerats av Jesu person. Vi förstår att han – likt den vitklädda kvinnan – var kallad att följa Jesus. Sackaios bodde fint och var rik. Men när han hörde Jesu röst, så förhärskade han inte sitt hjärta. I texten läser vi att "Han (Sackaios) tog emot honom (Jesus) med glädje". Det är den glädjen som vi får när vi säger ja till Jesus. Det är den glädjen som känns i himlen när en förlorad kommer hem. Det är den kallelsen som vi alla står inför.

Magnus Riska

missionsdirektor

Såningsmannen